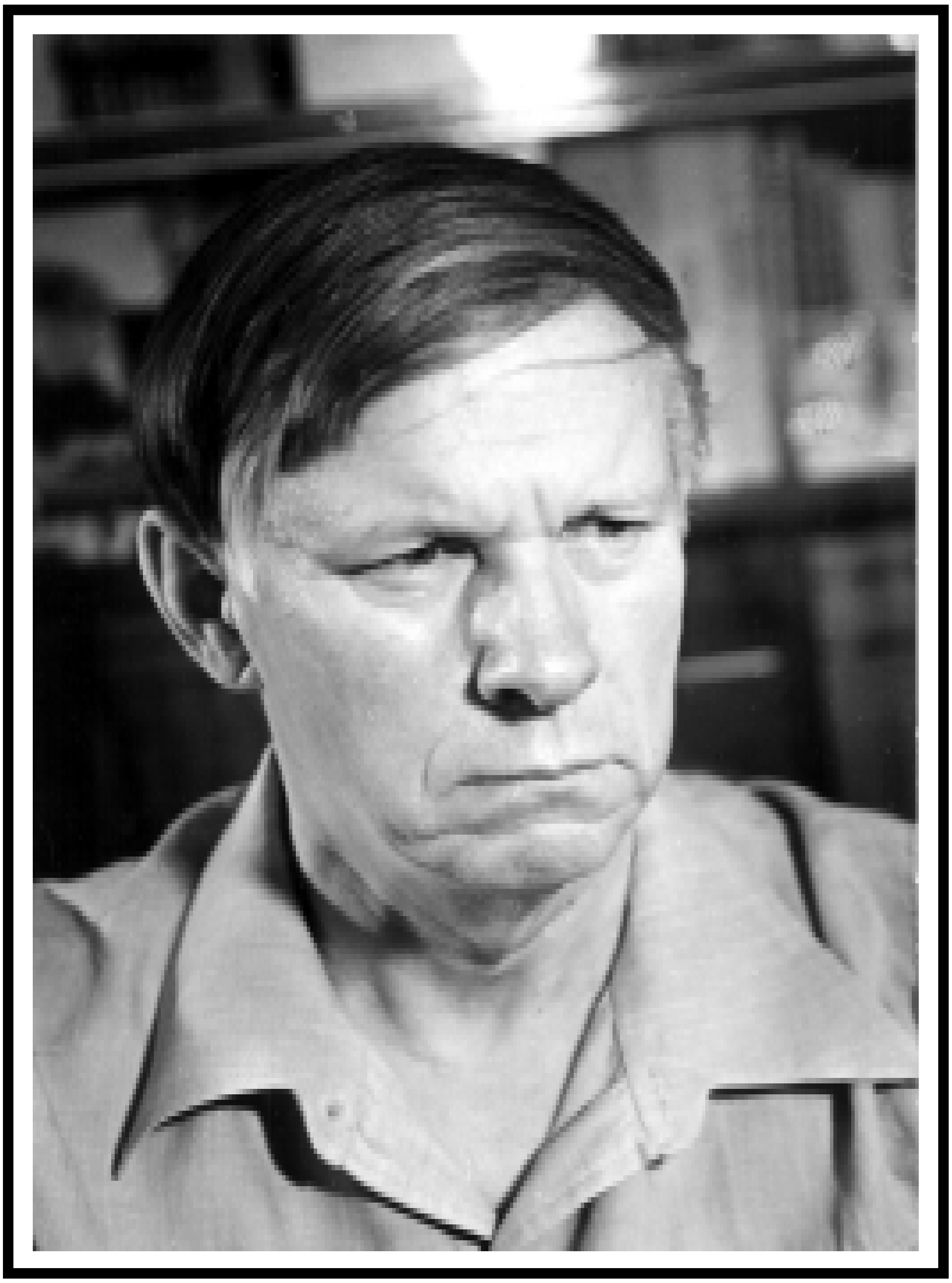

22 чэрвеня 2003 году
Беларусь страціла
свайго Вялікага сына –
Васіля Уладзіміравіча БЫКАВА

Рыма Казакова

НАЗАВУЦЬ...

Памяці Васіля Быкава

Хмара чорная,
Як глухая хусьціна,
Ахінула цябе ўначы.
Беларусь,
Ты свайго найлюбага сына
Ані здолела зьберагчы.

Без яго
Слова крэўнае асірацела,
Як бяз чулага бацькі дзіця.
І дарога да роспачы
скарацела
Пад паглядам нямым
забыцьця.

Беларусь!
Як бы роспач ні высяляла
Сподзеў сьветлы з душы,
Ты зноў
Імем гордым адродзішся –
Зноў Васілямі
Назавуць маці верных сыноў.

Зелімха Яндарбі

СУМЛЕНЬНЕ

На сьмерць Васіля Быкава

Не наступаў я на горла песьні сваёй,
Тым болей – чужой,
Бо ведаў, што немагчыма
Гэткае зьдзеіць сіле любой
Ні горлам луджоным,
Ні вызьверанымі вачыма.
Ні фараонам розных масьцей
Ні ў старажытным Егіпце,
Ні ў Рыме першым, другім, ні ў трэцім.
Ні ў прастольным Крамлі,
Што шырыцца любіць хутчэй,
Ні ў хмарачосістым Вашынгтоне,
Што езьдзіць у залатой карэце.
Ні цяпер,
Ні ў наступным,
Ані ў мінулым,
І калі нават сьвет увесь закрычыць,
Захлынуўшыся ўласным гулам.

Я ніколі ня верыў,
Што могуць музы маўчаць,
Калі
Прамаўляюць тамагаўкі альбо гарматы.
І калі нават атамны сьмерч
Спрабаваў стрэсьці мозаг Зямлі,
Сумленьне і толькі сумленьне
Ратавала Сусьвет ад страты.

Я ведаў,
Што велічы на зямлі няма ніякой.
Ёсьць Людства,
І вышэй за Людства няма нічога.
Я зноў пераканаўся ў гэтым,
Калі Вечнасьць забрала з сабой
Чалавека,
Ў каго сумленьне, як дар нятленны
Ад Бога.

23 чэрвеня 2003 г.

З пашанай
вольна пераклаў
з расейскай
і чачэнскай моваў –
Рыгор БАРАДУЛІН.